

Palstalla seurataan vuorotellen kahden perheen odotusta. Maija odottaa ensimmäistä lastaan, joka adoptoidaan kotimaasta. Sami kirjoittaa toisen kansainvälisesti adoptoitavan lapsensa odotuksesta.

Aamukahvi termosmukissa

TAPASIMME MIEHENI kanssa nykyaikaisesti internetin deittipalstan kautta. Olimme asuneet alle puolen kilometrin päässä toisistamme ja käyneet samassa ruokakaupassa, mutta emme silti olleet tavanneet sattumalta. Ensitreffit lähikaupan kahvilassa olivat tavallaan jopa ahdistavat, sillä oletuksena oli molemminpuolinen kiinnostus ja pelkäsin, ettei sama tunne jatkuisi kohtaamisen jälkeen. Onneksi kaikki meni hyvin ja aloitimme pian seurustelun.

Ennen tapaamistamme olimme jo käyneet läpi isoimpia kynnyskysymyksiä, joita kummallakin oli seurustelun aloittamiselle. Ei mitenkään maailman romanttisinta, näin jälkikäteen ajateltuna. Tästä oli kuitenkin hyötyä, sillä tiesimme jo tavatessamme, että halusimme elämältä suurin piirtein samankaltaisia asioita. Tunsin jo seurustelun alkuvaiheessa syvää varmuutta yhteistä elämääme kohtaan.

Melko nopeasti, noin puolen vuoden seurustelun jälkeen, päätimme muuttaa saman katon alle. Toisen puolen vuoden jälkeen suunnittelimme jo yhteisen asun-

non ostamista. Muutimme ensimmäiseen omaan kotiimme, ja niin yhteiselämä jatkui samalla varmalla tuntumallaan kuin oli alkanutkin.

Annoimme ensimmäiselle lapsellemme mahdollisuuden tulla jakamaan arkea kanssamme, mutta eihän elämä ollutkaan samaa mieltä tästä asiasta. Kokeilimme hormoniapuja, mutta nopeasti huomasimme, että vaikutus oli suhteellemme lähinnä negatiivinen mielialavaihteluideni vuoksi. Adoptioprosessiin lähtemistä ei tarvinnut juurikaan miettiä, sillä molemmat olivat tahoillaan ajatelleet sitä vaihtoehtona ennenkin. En väitä, että adoptio olisi jotenkin helpompi tai parempi tie yrittää tulla vanhemmiksi, mutta meille tämä on ollut paras niistä päätöksistä, joita olemme yhdessä tehneet.

NYT MUUTAMAN avioliittovuoden jälkeen nautimme edelleen arjesta kahdestaan. Pelaamme pelejä, ulkoilemme, käymme jäätelöllä ja töissä sekä tapaamme meille tärkeitä ihmisiä. Elämme siis tavallista kahden työssä-

käyvän aikuisen elämää. Alun varmuus meistä yhdessä on vahvistunut sitä mukaa, mitä enemmän olemme yhdessä eläneet. Samalla myös rakkautemme kasvaa päivä päivältä, vaikka alun huuma onkin jo mennyt terävimmän kärkensä. Meille rakkautta on yhdessä tekeminen, halailu ja yhteisen tulevaisuuden suunnittelu. Rakkautemme on myös luottamusta ja uskallusta olla välillä yksin. Ja tietenkin aamukahvin termosmukiin jättämistä silloin, kun toinen herää toista myöhemmin.

Olemme molemmat sitä mieltä, että kun olemme kerran päättäneet olla yhdessä kunnes kuolema meidät erottaa, niin tässä päätöksessä myös pysymme. Nyt ja tulevaisuudessa rakkautemme on siis yhteisen arjen lisäksi myös toisiimme sitoutumista, niin myötä- kuin vastoinikäymisissä. Toivomme tulevaisuuteemme omia lapsia, mutta keskinäinen rakkautemme ei toivotavasti ole jatkossakaan riippuvainen lapsien lukumäärästä.

Maija

KUVA *Istockphoto*

SAMIIN uusimmat kuulumiset voit lukea osoitteessa www.adoptioperheet.fi/odotus.